

האם אפשר היה להציל?

מצוץ אהוד באום
האח מת כמעט מייד:

הוא לא היה מודע לעובדה שלא היתה ואת פגיעה רגילה בגלגל, אלא פגיעה בכליידם ראשי, הגורמת למוות בטוח אם אין החסימה נעשית מייד. רק כיום השלישי, כשהסתיימה הנתיחה הפאתולוגית, התבררה מהי בדיוק אותה פגיעה. כדור אחד פגע בחלק העליון של הירך, סמוך למיפסעת. והו מקום שבו עובר אחד העורקים העיקריים בגוף. הכדור הכורד פגע בעורק, וממנו פרץ דם. מפגיעה כזו מתים, אפילו בצה"ל, אחרי שלוש עד חמש דקות, אם חובש תחיבת אגרוף לתוך העורק, כדי לחסום את זרימת הדם, עד לבוא עזרה נוספת. רק עירוי דם מהיר, פניו תוך זמן קצר ביותר וניתוח יכולים להציל את חייו של מי שנפגע בעורק המיפסעת. כל אישימיקצוץ יודע זאת.

(המשך בעמוד 38)

באום כלפי התיקשורת, הזמין את העיי תונאים מירושלים לשעה 11 בבוקר. ההורים עדיין התעקשו. הם סירבו להכי נים את העיתונאים להדרהאורחים. שבו הם נמצאו עם השר. באותו מיפגש סיפרו הבאומים לגור שבנם הדרוג, אמיר כן ה'10, נפגע מכדור כורד ברג' לו.

גור מיהר לצאת אל העיתונאים. הוא מסר להם הורעה דרמאית. מוטה, ה' מתפאר בכל הזמנות בניסיונו הצבאי, מכיר פציעות כאלה. לדבריו, אלה פציי עות שאין מתים מהן מייד, אלא לאחר זמן, מאובדן דם.

המסר שלו היה ברור: הישראלים הופקרו למוות, ללא עזרה רפואית, אחרי שנפצעו מכדורי המרצה.

בני מישפחת באום לא שיקרו לגור. בנם נפטר כתוצאה מפגיעה של כדור בורד ברגלו. אבל את המשמעות הרפוי אית לעובדה זאת התנכר גור לספק מבלי להתעניין בעובדות המיקצועיות.

פואה מישפטית באברכביר. שם הכינו הרופאים את הרוחות הקובעים את נסיבות המוות וסיבותיו.

כיום הראשון בבוקר, ערב שימחת' תורה, כבר נכתב הדוח על נסיבות מותה של הצעירה עופרית גלעד' טוראל בת ה'13. אמה ביקשה לקבור אותה עוד באותו היום בקיבוץ בית השיטה. זו היתה סיבת החיפזון.

וזה היה המימצא של הדוח הפאתור' לוגי שנערך בתום הגיתוח: הפגיעה בעופרית היתה קטלנית. היא נפטרה דקות מעטות אחרי שנורתה בראס' בורקה.

כיום השני של אותו שבוע חל חג שימחת-תורה. שש הגופות הנותרות נחתו כיום השלישי, שלמחרת החג, ב' 8 באוקטובר.

אבל כבר כיום הראשון ניסו עיתור' נאים לרובכ את מישפחת באום. שאחר מבניה, אמיר, נהרג בהתקפה, וכן אחר, אהוד, נפצע והועבר עוד כמוצאי-שבת להדסה בעין-כרם. הניסיון לא עלה יפה, כי בנייהמישפחה לא היו במצב שאיפשר להם לשוחח עם העיתונות.

אך בני מישפחת באום התקשו לסי רב לביקור של שריהבריאות מרדכי (מוטה) גור, שבא לביתם. השר, שלא היה מודע ליחסם של בני מישפחת

חדשות
אני זוכה לעניין
חזון אוויר לכל דבר
לעניין

דו"ח פתולוגי: אפשר היה להציל חמישה

הכותרת ב.חדשות, 9.10
רושם מוטעה

טיפול רפואי היה מציל חיי 5 מהרוגי החייל המצרי

הכותרת ב.ידיעות אחרונות, 9.10
טיפול - מתי?

טקס-האשכבה של חמן, אילנה וצליל שלח בירושלים יתכן שאפשר היה להציל את האב

לעיתונאים. פיהם נבלם על-ידי הורי את חמורות ביותר — וגם תמוהות ביותר — מלמעלה.

אלה הן העובדות הרפואיות:

● **עופרית גלעד טוראל** —

נפגעה בראשה פגיעה קטלנית ומתה בתוך דקות.

● **אילנה שלח** — נפגעה באור

פן רומה, ואף היא מתה בתוך זמן קצר.

● **אמיר באום** — נפגע בעור

רקיהמיפסעת ברגלו ומת כתוצאה מאיבוד דם מהיר.

● **צליל שלח** — נפגעה פגיעה

קטלנית בעומק הירך ומתה מאיבוד

מהיר של דם. שנגרם מקריעת כלי

הדם.

● **דינה ברי** — נפגעה פגיעה

כמעט וזה לזו של צליל שלח, ומתה אף

היא מאיבוד דם מהיר, מעורק שבועומק

הירך.

● **אניטה גריסל** — נפגעה

בנורוה ובמותנה ומתה מרימום מהיר.

● **חמן שלח** — נורה כביטנו,

מעט מעל טבורו. ככל הנראה, הוא

נפגע גם בעמוד-השדרה.

ארבעה או חמישה מאלה ניתן היה

להציל — אילו נהגו כהם כפי שנהגים

בפצועי צה"ל בנסיבות רומות: אילו

תוך דקות ניתן היה לחסום את הרימום,

כפי שכל חובש בצה"ל יודע לעשות,

ואילו ניתנה להם אינפוזיה.

זהו עניין של דקות מעטות. אחרי

שהחמצה אפשרות זו — בגלל יחסם

של החיילים המצריים במקום — שוב

לא ניתן היה להצילם.

איך נולדה, אם כן, הגירסה על חמש

שעות של גסיסה איטית ואכזרית?

כ'5 באוקטובר, זמן קצר אחרי

חצות, הובאו שבע הגופות של נרצחי

ראסיבורקה לבית-החולים על-ישם

יוספטל באילת. גם הפצועים ובני-

המישפחות שלא נפגעו היו שם. כי

שמונה שעות לפני כן הם גורו בידי

חייל מצרי, ורק אחרי טיילטולים רבים

הועברו המתים והחיים לצד הישראלי.

כיום הראשון בבוקר, ה'6 באוק-